

at Finantsudvalgets Mindretal ligesaa fuldt ønsker at bevare og værne om Folkethingets grundlovmæssige Ret og grundlovmæssige Stilling. Jeg maa hævde, at jeg her taler som Medlem af Folkethinget og føler mig som saadant, naar jeg siger, at jeg ikke kan erkjende, at der er nogen Udmygelse i, at man afsjor disse Punkter, ikke saaledes som det andet Thing har foreslaaet dem afsjorte, thi det har man ikke fordret, men saaledes at man ogsaa tager noget Hensyn til det andet Things Opfattelse af disse Forhold. Andet er der fra den anden Side ikke fordret. Det er tilkjendegivet ifjor i Fællesudvalget, det er tilkjendegivet iaar i det andet Things Betænkning, at det kun maa gjøre Fordret paa, at der tages noget Hensyn til den Opfattelse, som det har af denne Stilling, men det er aldrig forlangt, at disse Spørgsmaal netop skulde afgjøres paa den Maade, som det andet Thing i og for sig anser for rigtig, som den, der er bedst stemmende med Statens Lær, med Billighed og Retfærdighed, og jeg kan da ikke se, ikke som Medlem af dette Thing paa nogen Maade erkjende, at det skulde være en Udmygelse for dette Thing at tage Hensyn dertil. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds udtalte til Slutning, at, dersom det var Sager af stor, reel Betydning, det dreiede sig om, vilde man lettere kunne gjøre nogen Indrømmelse, men netop fordi disse Spørgsmaal efter hans Formening havde saa ringe reel Betydning, var der ingen Anledning til det. Jeg spørger, er det et Spørgsmaal af ringe Betydning, der ligger for? Er det Spørgsmaal, der ligger for, ikke dette: Skulle vi have en ordinær Finantslov? Skulle vi blive indenfor regulære Tilstande eller ikke? Skulle vi blive indenfor Grundlovens Ramme eller udenfor? Det er let nok at komme udenfor Grundlovens Ramme, men det er langt vanskeligere at komme tilbage igjen; det tror jeg, de sidste Mars Erfaring har vist, og jeg har ikke fra nogen af de Herrers Side, der have havt Ordet, faaet den mindste Antydning af, hvorledes man atter skulde komme indenfor Grundlovens Ramme, naar vi nu komme alvorlig udenfor. — Der er endnu en Mulighed tilbage, og det er den, at man ligesom ifjor kunde faae en midlertidig Finantslov. Jeg kan ikke se rettere, end at det har vist sig, at den midlertidige Finantslov ogsaa ligger udenfor Grundloven; det forekommer mig, at den mangler det, som netop Grundloven sætter som Kendemærke paa en Finantslov, nemlig at være et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter. Thi indtil for et Par Maaneder siden, i Finantsaarets ellefte Maaned, var der ingen, der ret vidste, hvilke Udgifter der maatte anses for bevilgede, og hvilke der vilde blive benyttede. Det er særlt oplyst ved Finantslovens Betænkning. Jeg tror ikke, det kan kaldes at leve efter et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, og

jeg tror derfor, at, selv om den nævnte Udvei maatte vise sig mulig, og selv om man maatte naae dertil, var det i og for sig meget Lidt at naae i Sammenligning med at naae til en ordinær, regulær Finantslov. Jeg maa netop som Medlem af dette Thing i allerhøieste Grad beklage, om vi ikke skulde naae til en ordinær Finantslov, maa i allerhøieste Grad beklage, om det skulde blive nødvendigt, at Regjeringen førtes efter en Finantslov, der ikke var vedtagen af dette Thing. Jeg kan ikke se rettere, end at dette vilde være en langt større Udmygelse for Thinget end det, at man viste, at man ikke var bange for at tage Hensyn til det andet Things modstaaende Opfattelse af de omfattede Punkter.

Saastrup: Der er fremkommet adskillige Udtalelser, og jeg kunde for den Sags Skyld godt frasælbe Ordet; men der er dog adskillige Ting jeg skal tillade mig endnu at bringe under Omtale ved denne Leilighed. Der er jo vist Ingen, som med alvorlige og fornuftige Grunde kan negte, at den nuværende høitærede Regjering har udsættet til Kamp. Ikke desto mindre har man ofte lagt Mærke til, at der fra Ministerbordet er blevet sagt, naar ærede Medlemmer her i Salen have udtalt sig om Situationen, at man skulde ikke indlade sig paa dette eller hint Medlems storpolitiske Betragtning. Den høitærede Regjering har stadig ladet, som om den ikke vilde befatte sig med Storpolitik, ladet, som om der Ingenting blev gjort fra dens Side, ladet, som om den vilde fredelig fremad paa Veien. Men vi have jo mærket noget Andet. Den 12te April 1877 udstedte den høie Regjering en provisorisk Finantslov, og jeg er enig med, hvad en æret Landstingsmand udtalte ved et Møde engang, da han sagde: Den høie Regjering udstedte en provisorisk Finantslov af ingen anden Grund, end fordi den vilde udstede en provisorisk Finantslov. Den høie Regjering udstedte den provisoriske Finantslov — selv om den nu vil modfuge denne Udtalelse — uden at forsøge et eneste konstitutionelt Middel for at komme til at tilveiebringe en almindelig, lovlig Finantslov. Det turde dog være faktisk. Jeg vil spørge, om dette Træk af den høie Regjering ikke er Storpolitik. Dengang vi kom til Efteraaret 1877, og Finantsloven for det kommende Aar skulde fremlægges, da fremlagde den høie Regjering den provisoriske Finantslov som en Anmærkning og ikke, som Grundlovens § 25 bestemmer, paa samme Maade som ethvert andet Finantslovsforslag, altsaa til Behandling i Thinget. Man har fundet paa at ville bortelsamotere denne Bestemmelse i Grundlovens § 25 ved at definere noget anderledes overfor Ordet „fremlægge“ end „forelægge“. Grundloven bruger om Finantslove Udtrykket „fremlægge“, men om en provisorisk eller foreløbig Lov „forelægge“. Det har man